

RUISKU

1/04

Sisältö

Pääkirjoitus.....	3
Hohtavan valkoisista seinistä ja vähän muustakin.....	4
Hi you all out there!.....	6
Ruiskun “projekti”.....	9
Puolustuksen puheenvuoro.....	11
Six degrees of separation.....	12
Motivaatio - “Hyi kun ruma sana”.....	14

Toimitus

Julkaisija

Jyväskylän yliopiston kemistit ry
-radikaali

Päätoimittaja

Jarkko Paija

Ansoituneet Toimittajat

Niko Aarne
Tuomas Inkala
Atte Kolis
Tiina Kuningas
Mirva Markkila
Paolo Matelloni

Kansikuva

Markus Oja

Ulkoasu ja taitto

Antti Kukkonen

Painopaikka

Jyväskylän yliopistopaino
Huhtikuussa 2004

Painosmäärä

150 kpl

4. Vuosikerta

Pääkirjoitus

Vuodet vierii, toimitukset vaihtuu. Kädessäsi oleva lehti on uuden päätoimittajan ja taittajan taidonnäyte. Perinteitä kunnioittaen jätimme mahdollisimman monta asiaa viime tippaan, ja nytkin tätä kirjoittaessani taittajamme Antti säätää uusimman Ruiskun sivuja kohdalleen. Ihan tulee huono omatunto päätoimittajalle, kun näin julmasti pommottaa kollegoitaan. Mikä ihme näissä keväissä aina vie mehut ja motivaation?

Ehkäpä Radikaalin puheenjohtajan Mirvan juttu valottaa hiukan tätäkin asiaa. Muuta sisältöä tässä numerossa on muun muassa Ruiskun klassikko, joka tekee paluun radalle yhden numeron varikkopysähdyksen jälkeen: projekti. Saamme kiittää edellistä päätoimittajaa Tuomasta sekä Attea Ruiskun perinteiden kunnioittamisesta ja projektin dokumentoinnista. Tällä kertaa selvitetään, kuinka hyvään kesäkuuntoon kemisti saa itsensä Ylistön ulkokuntosalilla. Atte on myös yhdessä Tiinan kanssa saanut aikaan kemistejä

ja toivottavasti heidän ajatuksiaanakin herättävää tekstiä, josta jokainen saa varmasti jotain irti. Kansainvälistä väriä lehteemme tuo italialaisen vaihto-oppilaan Paolon kirje. Myös Niko jatkaa mielenkiintoisten juttujensa linjaa. Nyt on vuorossa alkuun hämmentävältäkin tuntuva teoria ihmisten pienistä kuppikunnista ja niiden solmukohdista. Monenko lenkin kautta sinä olet yhteydessä viimeisimpään kemian Nobel-palkittuun?

Esittelyjen jälkeen on minulla hyvä tilaisuus heittää haaste kaikille kemisteille: jos esimerkiksi vapun inspiroimana satutte keksimään jotakin mielenkiintoista artikkelin aihetta tai vaikka pa projektille lähtökohtaa, on melkein teidän velvollisuutenne tulla nyppimään minua hihasta.

Näihin sanoihin on hyvä lopettaa, hyvää kesää kaikille!

Jarkko Paija

Hohtavan valkoisista seinistä ja vähän muustakin

Ovatko kemian laitoksen hohtavanvalkoiset seinät häikäissee silmäsi? Ripaus tervettä kunnioitustajahetkellinen mykistyminen pienelle ihmiselle arvokkaan lasipalatsimme äärellä sallittakoon – mutta sokaistumisen vaara on suuri, jos liian pitkäksi aikaa jää tuijottamaan valonlähdeä. Pitäisihän sinun se akateemikkona ja kemistinä tietää.

Oletko siis unohtanut suojalasi-
en käytön – vai ovatko lasisi liian tehokkaat? Rajoittuuko näkökenttäsi luentosalissa lähipekkeihin ja laboratoriossa lähimmän vetokaapin keittolevyllä kiehuviin keitoksiin? Saatko elämäsi riittävästi tyydytystä siitä, kun erinäisten siellä kehittyvien höyryjen keskellä kerrankin syntyy sitä, mitä oli tarkoituskin? Et toki varsinaisesti tiedä, mitä siellä olet saanut aikaan ja miten; onhan se aivan liian monimutkaista ja käsittämätöntä sinunlaisesi pienen ihmisen ymmärrettäväksi. Vaikka hämärästi saatat muistaa jonkun joskus sitä yrittäneen sinulle selittääkin...

Toisinaan laitoksen sokkeloissa käytävillä ja ruokaloiden pöytien ääressä saattaa kuulla keskusteluja siitä, kuinka huonoa on opetus tietyllä kurssilla tai kuinka opiskelumotivaatio on kadoksissa, kun etenemismotivaatio kurssilla on liian kova, eikä asioita ehdi sisäistää kunnolla. Kuu-
lostaaako edellä mainittu sinusta tutulta? Oletko koskaan pysähty-

nyt ajattelemaan, voisiko niissä puheissa olla jotakin perää?

Sinä olet opiskelijana yliopistossa ja saat nauttia korkeatasoista opetusta kaikilla kursseilla. Silti usein et saa mitään tolkkua niistä viesteistä, mitä luentosalin etuosasta yrittää tajuntaasi tunkeutua. Ja tenttituloksissa on toivomisen varaa, vaikka olet uhrannut yönesi ja jättänyt salilla käymisen väliin ehtiäksesi panostaa lukemiseen. Voisiko olla mahdollista, että vikaa olisi jossain muussakin kuin sinussa? Saattaisiko tietyillä kursseilla olla parantamisen varaa opetuksessa, asiasisällössä tai ehkäpä koko kurssin rakenteessa?

Jos näin on, mistä kurssin luennoitsija tämän tietäisi, jos sinä istut hiljaa muiden joukossa ja tyydyt tilanteeseen? Jos kerran asiat eivät ole kunnossa, miksi jäät paikallesi ihmettelemään? Muista, ettei mikään tule muuttumaan, ellet sitä itse halua. Uusia opiskelijoita aloittaa joka vuosi ja he tulevat käymään samoja kursseja kuin mekin. Miksi emme tarjoaisi parempaa ja viihtyisämpää opiskeluympäristöä?

Mitäpä jos näin kesän kynnyksellä heittäisit kömpelöt kemistinlasit kaappiin ja vaihtaisit hetkeksi aurinkolaseihin? Näkisit maailmasi – laitoksemekin – arkisen harmaissa väreissään; ehkä sinussakin silloin heräisi halu tehdä sille jotakin. Paras tapa vaikuttaa on antaa palautetta ja ilmaista mielipiteensä.

Kemian laitoksella sitä voi antaa monin keinoin: Internetissä pääsee nopeasti muutaman linkin kautta antamaan palautetta valmiilla lomakkeella kemian laitoksen järjestämistä kursseista.

Lomakkeesta löytyy myös kohta vapaalle sanalle – siis oiva paikka avautua kunnolla. Toinen vaihtoehto on marssia suoraan luennoitsijan puheille ja kertoa mielipiteensä ja ongelmansa suoraan hänelle.

Tosin, kukapa sinua kuuntelisi? Mitä ovat pienen opiskelijan pienet ajatukset arvokkaiden tietentekijöiden tärkeän tutkimuksen rinnalla – eliminoitavia häiriötekijöitäkö, jotka estävät tai hidastavat keskittymistä tärkeämpiin asioihin? Jos hieman vilkaisisit ympärillesi, saattaisit kuitenkin huomata, ettet ole yksin. Saattaisit nähdä käytävillä harhailemassa muitakin pieniä kemistinalkuja, eksyksissä ja sekaisin muustakin kuin ammoniakkihuuruista. Mistä tulevat ne arvokkaat professorit ja tohtorit tulevaisuudessa, jos kukaan teistä ei opettele sanomaan ajatuksiaan ääneen?

Jos väität, ettet siihen yksin pysty, muista, että on olemassa muitakin tapoja: Radikaalilla on kemian opiskelijoiden ainejärjestönä velvollisuus osaltaan valvoa laitoksen sisällä tapahtuvia asioita – etenkin opiskelijoihin kohdistuvia. Radikaalin velvollisuus on tarvittaessa myös ajaa jäseniensä ja muidenkin kemian

opiskelijoiden etuja, mitä tulee opiskeluun liittyviin asioihin.

Jos kenkä puristaa, ole radikaali ja käy kirjoittamassa ajatuksiasi vaikkapa palautelaatikkoon, jonka löydät Internetistä Radikaalin sivuilta. Mikäli palaute on aiheellista, pyrkii Radikaali varmasti viemään asiaa eteenpäin.

Jos et siihenkään usko, ole vielä radikaalimpi ja lähesty laitosneuvoston opiskelijajäseniä... heidät kun toisinaan lähes pakotetaan samaan huoneeseen henkilökunnan edustajien kanssa. Saattaisit yllättyä, jos tietäisit, kuinka moni suorastaan odottaa postiasi – niin että heillä olisi henkilökunnalle muutakin sanottavaa kuin omat mielipiteensä.

Uskallamme väittää, että laitoksemme henkilökuntaan kuuluvatkin ovat usein aivan tavallisia ihmisiä. Useimpien kanssa pystyy jopa kommunikoimaan, kunhan itse uskaltaa avata suunsa. Henkilökunnan ja opiskelijoiden tulisikin aktiivisesti olla keskenään vuorovaikutuksessa, mikä lienee paras tapa kehittää laitoksen tarjoamaa opetusta – ja ylipäätään ilmapiiriä, joka yhteisössämme vallitsee. Ehkäpä voisit yllättää itsesi ja käydä antamassa kevään kursseista palautetta ennen kuin karkaate kesälomalle. Se on jo hyvä alku.

Tiina Kuningas & Atte Kolis

Hi you all out there!

The guy you can see in the picture is me: Paolo. I`m 24 yo and I`m from Italy exactly from Brescia but just few people know this city and better know cities near mine like Milano and Verona.

You know, Italy is the country of fashion and style that`s why I wanted to respect this stereotype (that is something that I hate) and introduce myself in this way. Obviously I don`t dress like this every day; above all in the lab where I work everyday.

Yes because I study chemistry and I`m here to do my master degree for few months (actually are two months that I`m here and last only 2 weeks). :`` (This has been a great experience for me, to grow up mentally and professionally (well better say culturally cause I`m still a poor student nothing more). Cause, I don`t know if you live the same experience, but come here alone and find people who has all lot of things in common even if I didn`t know before and discover this in a short time and feel like at home is a great sensation.

For example what happened in Madrid few weeks ago; be in contact also with Spanish students made me live that event more deeply and feel like a family infact to commemorate that we

have been in front of the church and in the center with candles and then all together for dinner and later all night long together. I think that people who are here as exchange student like me have in common curiosity to discover, to stay among the people, to communicate and be understood, to proof themselves in comparing with the other. And best teaching of live come from these stuffs.

Everything you did in this period will be a great lesson.

About my life here I have to say that I`m used to live alone since 6 years so I didn`t feel this huge gap coming here in finland (I mean cooking cleaning and household stuff) even if live with people from other country and probably with different culture and habit has been interesting all the same.

Now I know some words from several languages,

basically bad words like always happens.. And out of university here, dear fella, IS GREAT! Have so much friends that live in the same area, I live in Roninmäki, means that there is always something to do, someone to reach, someone's birthday and also the city I think is like "student-size". You know what I mean? You can reach the center on foot and most of club pub and stuff like that are there and

everyday there's something around. And also university organization for student community is great.

I think Italian system show learn from this, how to take care and grow up his students. Obviously I didn't miss any party (I'm still Italian)!!!! This was a pleasant surprise.

Well by the way I've found some other

difference about my way of living there. Above all in the small thing of everyday. I think nowadays young people from Europe have not so big differences or at the opposite I can say also that everyone is different and unique. But I think now is not easy to make difference between people just by their nationality. National identity is still alive with his culture and tradition but I think now is already deep inside people idea to belong to a bigger community and the will to progress all together. Ok boring..

In everyday life I had to learn for example to cycle on the snow, do you think it's easy? I've never tried before (sorry in italy we don't have so much snow or better I have a car there) and especially with 20 degrees. And what about skating? If you see someone on the lake that is dancin like in "swans lake" is me that I'm trying to skate! Ah also be used not to understand anything when I got to shop food (it happened a plenty of time that I bought sour cream instead of milk) (is not only my fault are sold in similar boxes.). Important chapter: FOOD. Sorry if someone doesn't like it but I miss Italy for this. But only for this I swear!

About language I had not so much problem with English even if it is not so good as you can see from my sentence construction but I realized that our system of learning English is not so good. Is taught only in the school and young people, that fairly don't like go to school, are not so interested to improve it. In Italy all movies have Italian voices so we are not obliged to understand English. And above all I didn't know real actors voices (in Italy Dustin Hoffman, Robert De Niro and Sylvester Stallone have the same voice, ah also Homer Simpson and Eddy Murphy have!!!!) So in the beginning was a little tiring to speak English all the day but now is ok I'm used and I have enriched my vocabulary.

Even if probably you don't believe but don't hate the weather here. Even if when I'm arrived in January sun set at 2pm and there was 25 degrees is nice breath fresh air and come back home and feel the real warm of your room. It makes appreciate reach your family. Is enough buy one more t-shirt to feel good outside but you can't buy someone who care of you. So I think was a great idea choose Finland in particular for my Erasmus period cause is so particular for the things I have explained before and the atmosphere around of wealth that sometime I get

confused about where is my home now.

Other people abroad should try to come here and see in this big "melting pot" to discover themselves. Thank you Jyväskylä hope to see you soon!

Paolo

Kirjoittaja on yksi neljästä tänä keväänä kemian laitoksella olevasta vaihto-oppilaasta. Hän suorittaa viimeisiä maisterin opintojaan orgaanisen kemian osastolla, ja varapuheenjohtajamme Anni Siitonen pyysi häntä kirjoittamaan kirjeen lehteämme varten ja kertomaan kokemuksistaan opintojensa aikana.

Vaihto-oppilaita kemialle on tullut mm. Erasmus-kautta, ja luultavasti vaihto-oppilaita tulee jatkossa näkymään yhä enemmän, varsinkin kun nanotieteiden opiskelu tuo jatkossa enemmän ulkomaalaisia opiskelijoita Jyväskylään.

Ruiskun ”projekti”

Rakkaasta kemian laitoksestamme jäävät suurimmalle osalle ihmisistä parhaiten mieleen lukuisat sokkeloiset portaat. Portaista on hyvä tietää asioita. Portaat edustavat kehitystä. Ihminen haluaa aina yhä ylemmäksi. Raamatussa jo kerrotaan Babylonin tornin rakentamisesta. Vanhan perimätiedon mukaan jo babylonialaiset keksivätkin sananlaskun: ”ken kuuseen kurkottaa, se katajaan kupsahtaa”. Antiikin ajalla Ikaros halusi myös päästä mahdollisimman korkealle. Hänelle ei tosin riittäneet pelkät portaat vaan hän rakennutti itselleen siivet. Yrittihän Jaakkokin päästä pajunvartta pitkin pilvien yläpuolelle. Kemistien on kuitenkin syytä pitäytyä portaissa. Freud paljastaa meille portaiden psykologisen merkityksen. Lyhyesti sanottuna ihmisellä on jotain ongelmia seksuaalisuutensa kanssa uneksiessaan portaista. Toki niitä voi olla, vaikka ei uneksisikaan portaiden talleamisesta.

Näin kesän kynnyksellä meitä alkoi kovasti kiinnostamaan, kuinka tehokasta liikuntaa kemian opiskelu laitoksellamme oikein on. Ahkera luentosalissa istuminen ja portaiden juokseminen on nimittäin tehokasta pepputreeniä.

Istumiseen liittyen voit muuten lukea Ruiskun edellisestä numerosta, mitä peliä peppumolekyylisi oikein pelaavat tuolin kanssa.

Valpas lukija on saattanut itsekkin todeta, että kavutessaan Ylistön ulkoportaita kemian laitoksen kolmanteen kerrokseen, vaikkapa apron labroihiin, joutuu hyppimään yhteensä 77 askelmaa. Yhden askelman korkeus on 16 cm, joten pystysuora siirtymä on kokonaisuudessaan 12,32 metriä. Vaakasuoraan tulee liikuttua paitsi portaissa 31 cm:ä askelmaa kohti myös kuudella 181 cm:n välitasanteella eli yhteensä 34.73 metriä.

Mittasimme koehenkilön leposykkeeksi alussa 64 lyöntiä minuutissa. Syke oli mahdollisesti noussut jo koehenkilön pyöräillessä kouluun. Mittausten välillä syke ei tahtonut palautua 67 lyöntiä alemmaksi. Mittauksista huomataan, että useamman koulukirjan ulkoiluttaminen päivittäin ei juurikaan rasita sydäntä.

Tutkimuksemme sivujuonena selvitimme myös, paljonko tieto painaa ja vie tilaa. Kemian cumun kirjat painavat n. kymmenen kiloa ja vievät tilaa kirjahyllystä n. puoli metriä.

Fuksien pitäisi siis lihoa kymmenen kiloa ja venähtää pituutta puoli metriä muutaman ensimmäisen opiskeluvuotensa aikana, jos lukevat tarkkaan kirjansa joka sivun - kemia on painavaa tietoa.

Approksimoimme portaiden kävelyssä energian kulutukseksi n. 300 kcal/tunnissa. Portaiden kipuumiseen kului aikaa keskimäärin 35 s/kerta. Eli kuluttaakseen tuon yhden lihapiirakan sisältämän energiamäärään täytyy portaat kävellä ylös 103 kertaa. Jos alaspäin vajoaminen lasketaan melkein yhtä rankaksi liikunnaksi, 300 kcal kuluttamiseksi riittää portaiden edestakainen käynti reilut viisikymmentä kertaa. Lihapiirakan saa siis syödä vain joka kymmenes päivä, jos mielihiipeppunsa kesäkuuntoon.

Opiskelijoiden tehottomuus herättää paljon keskustelua tämän päivän yhteiskunnassa. Kemistit voivat kuitenkin huolettomin mielin todeta olevansa tehokkaita portaiden kävelijöitä. Laskimme koehenkilön keskimääräisen tehokkuuden ensin fysiikan lakien mukaan.

Koska fysiikan lait eivät laske työksi portaiden tasanteilla tapahtuvaa vaakasuoraa etenemistä, laskimme tehon myös käyttämällä arviota keskimääräisestä energiankulutuksesta portaita kävellessä.

$$E = \frac{(86\text{kg} + 90\text{kg}) / 2}{82\text{kg}} * \frac{35\text{s}}{3600\text{s}} * 300 * 4,2\text{kJ} = 13,1075\text{kJ} = 13107\text{J} = W$$

$$P = \frac{\Delta W}{\Delta t} = \frac{13107\text{J}}{35\text{s}} = 374,5\text{W} = 0,375\text{kW}$$

portaita keskimäärin puolen hevosvoiman teholla. Tämä on ymmärrettävää, koska hevosella on kaksi kertaa enempi kaviota. Ehkäpä opiskelijatkin yltävät hevosmaisiin suorituksiin vappuna harjulla.

$$P = \frac{\Delta W}{\Delta t} = \frac{F_x \Delta x}{\Delta t} = \frac{m a \Delta x}{\Delta t} = \frac{88\text{kg} * 9,81\text{m/s}^2 * 12,32\text{m}}{35\text{s}} = 303\text{J/s} = 0,303\text{kW}$$

	kulunut aika [s]	syke lopussa [1/min]	repun paino [kg]
askelma kerrallaan	49	120	4
askelma kerrallaan	45	127	8
2 askelmaa	34	124	4
2 askelmaa kerralla	33	135	8
kiireinen opiskelija	14	140	8

Taulukko 1. Ylistön ulkoportaiden kipuaminen kolmanteen kerrokseen. Toimitukseen kulunut aika ja koehenkilön sydämen lyöntitiheys eri painoisilla repuilla

laji	energian kulutus [kcal/tunti]
hidas kävely	200
nopea kävely	250
juoksu	800-1000
pyöräily 15km/h	450
tanssi	200-400
portaiden kävely	300

Taulukko 2. Energian kulutus eri liikuntalajeissa. Energian kulutus portaiden kävelyssä on approksimoitu.

Tuomas Inkala & Atte Kolis

Puolustuksen puheenvuoro

Jokaisella itseään kunnioittavalla ainejärjestöllä on oma IRC-kanava. Osa tätä lukevista ihmettelee jo että mikä ihmeen IRC-kanava?

Kyseessähän on alunperin yliopistojen tiedonvälitystä tukemaan perustettu keskusteluverkko Internetissä joka on ollut eri muodoissaan olemassa jo kultaisesta 80-luvusta lähtien. Siksi rohkaisen jokaista joka ei ole vielä käyttänyt IRC:iä ja niitäkin jotka käyttävät sitä aktiivisesti liittymään kasvavalle Jyväskylän kemistien omalle kanavalle **#rdk:**lle, joka toimii IRCnetissä.

Ohjeet voit käydä katso-massa esimerkiksi täältä: <http://www.cc.jyu.fi~kemistit/>
Kun kaikki yhdistämme voimamme, voimme päästä samaan missä Ynnän ja Dumpin vastaavat kanavat on. Eli aktiivikäyttäjiä reilusti yli 20 ja keskustelua opiskelusta, vapaanajan viettoon, ja sitä kautta kaikesta mitä mieleen juolahtaa :)

Antti Kukkonen

S i x

d e g r e e s

Oletteko kuulleet sananpartta, että kaksi ihmistä, missä tahansa maapallolla lienevätkään, ovat vain kuuden tutun ihmisen päässä toisistaan. Turkkilainen kebab-ravintolan omistaja ja Marlon Brando, George Bush ja Osama bin Laden, sinä ja suosikkinäyttelijäsi. Kaikki maapallon kuusi miljardia ihmistä, niin lähellä, että he ovat enintään kuuden ihmisen päässä. Tämä on aivan uskomaton väite, mutta pitää paikkaansa.

Tätä käsitettä, jota kutsutaan englanniksi nimellä "six degrees of separation" loi eräs amerikkalainen psykologi nimeltään Stanley Milgram. Hän keksi lähettää satoja kirjeitä Nebraskassa ja Kansasissa asuville summamutikassa valituille ihmisille, ja käski heidän lähettää tämä kirje edelleen Stanleyn tuntemalle pörssivälittäjälle, joka asui Bostonissa, toisella puolen Yhdysvaltoja. Jos nämä valitut ihmiset eivät henkilökohtaisesti tunteneet kyseistä pörssivälittäjää, hän käski lähettää kirjeen sellaiselle ihmiselle, joka tuntisi hänet, tai olisi "sosiaalisesti lähempänä" pörssivälittäjää. Tämän jälkeen tapahtui kaksi ensi alkuun uskomattomalta tuntuvaa asiaa. Ensinnäkin suuri osa kirjeistä 60-70 % todella saapui oikealle henkilölle Bostoniin parissa kuu-kaudessa.

Mutta ehkä vielä yllättävämpää oli se, että ne tulivat todella vähillä postituksilla perille! Ei kymmenien välikäsien kautta, vaan kuuden seitsemän postituksen kautta. Tämä siis oli se välimatka ihmisten välillä, joka erotti tavallisen nebraskalaisen kaduntallaajan bostonilaisesta pörssivälittäjästä, ja yhden askeleen lisällä Stanley Milgramista. (Koska pörssivälittäjä tunsikin myös Milgramin.)

Tämä ajatus oli niin valtava, että saksalainen Die Zeit -lehti päätti kokeilla tätä "six degrees of separation" -ajatusta ja löytää Salah Ben Ghalni'n, turkkilaisen kebab-ravintoloitsijan (!) ja hänen suosikkinäyttelijänsä Marlon Brandon välisen "etäisyyden." Pari kuukautta etsittyään he löysivät yhteyden: - yllätys yllätys - kuuden ihmisen välillä! Kävi nimittäin ilmi, että Salah'illa oli kalifornialainen ystävä, jonka ystävä työskenteli yhdessä erään miehen kanssa, jonka tyttöystävän sisarkunnassa oli nainen, jonka tytär oli tuottajana elokuvassa "Don Juan de Marco" - elokuva jossa Brando näytteli. Vaikka tämä saattaa vaikuttaa kikkailulta, se silti auttaa ymmärtämään sen, että kaikki ihmiset ovat tiivistä toisissaan kiinni!

Mutta miten tämä voi olla mahdollista? Lyhyt vastaus tähän on, että ihmiset muodostavat

o f

s e p a r a t i o n

ihmissuhdeverkkoja, jotka ovat hyvin tiiviitä, ja niitä yhdistää yksittäiset pitkän matkan yhteydet, jotka aiheuttavat ihmisten välisen ”etäisyyden” pienemisen.

Ajattellaan vaikka jotain pientä idyllistä maalaiskylää, jossa kaikki tuntevat toisensa, silloin kylässä on aina lyhyt ”etäisyys” kahden satunnaisesti valitun henkilön välillä. Mutta jos otetaan kaksi eri kylää, joita yhdistää vain kaksi ihmistä. Voisi kuvitella, että etäisyys myös ihmisten sosiaalisessa verkossa kasvaisi hurjasti. Näin ei kuitenkaan käy, koska jokainen kyläläinen tuntee sen tarvittavan tyyppin, jolla on suhde toiseen kylään. Kahta ryhmää yhdistää vain yksi linkki, mutta se riittää tiivistämään kenen tahansa kahden ihmisen ”etäisyyden”

pieneksi; Ja näin ihmisten välinen ”etäisyys” pysyy pienenä. Jos kyllä on satoja tai tuhansia tai satoja tuhansia, niin nämä satunnaiset kaukotuttavuudet pitävät kuitenkin kahden ihmisen välisen ”etäisyyden” pienenä.

Täällä Jyväskylässäkin jokainen tuntee jonkun, joka tuntee englantilaisen, intialaisen tai kenen tahansa kaukana olevan ihmisen. Ja siten nämä yhteydet pitävät maapallon niin pienenä, että jokainen maapallon ihminen on sinusta vain kuuden tuttavan päässä!

Jos kiinnostuit aiheesta, niin tutustu ihmeessä Mark Buchananin kirjaan *Small World*, se löytyy – jos ei muualta – niin ainakin minun kirjahyllystäni.

Niko Aarne

MOTIVAATIO

” Hyi kun ruma sana! ”

Tenttikirjat näyttävät liian raskailta avataksesi niitä. Huone on sotkuinen, tiskit ovat tiskaamatta, suihkussakin pitäisi käydä. Pihalla joko aurinko paistaa tai on muuten vaan harmaata. Ei innosta vai? Pitäisiköhän sitä itsekin ruveta miettimään, ihan kunnolla pohtimaan miksei hommat nyt luista niin kuin toivoisi? Jos askareita on kertynyt kasaan liian iso vino pino, kannattaa aloittaa niistä, joilla on vielä toivoa. Ei huvita! Miksei? Onko paperisi arkistoitu? Onko työpöytäsi siisti? Onko sinulla edes työpöytää?

Motivaation metsästämiseen voi tarvittaessa mennä pitempikin aika. Tosin meille ei sitä aikaa enää kovin mielellään suoda. Älä kuitenkaan panikoi, vaan istu kylmän rauhallisesti sänkysi reunalle ja silmäile huonettasi. Onko se itsellesi viihtyisä opiskelutila tällä hetkellä? Voiko siellä liikkua esteittä? Puuttuisiko sieltä muutama viherkasvi? Tarpeeksi valoa? Tilaratkaisuilla voit saada huoneestasi pirtsakamman.

Työpöytää jos et omista, heristän sinulle sormeaa! Hankkiudu

eroon turhista tavaroista, on helpompi pyyhkiä pölyt. Istuta ruukkuihin vaikka appelsiininsiemeniä, sieltä voi keväällä pilkahtaa yllätys!

Tarvitsetko valohoitoa vai värihoitoa? -Lisää jommankumman määrää.

Oikeata pään hoitoa? -Soita arastelematta YTHS:ään.

Tai vain vierashoitoa? - Kutsu tuttavat luoksesi syömään.

Itsensä niskasta ottaminen on hankalaa jo fyysisestikin, kokeillaan siis ensiksi henkistä valmentautumista ja kirjataan paperille edessä olevat tehtävät. Kaikki. Siitä pikkuhiljaa aloittelet

vaikka helpoimmasta päästä ja yliviivaat aina paperiltasi tehtävän suoritettua. Tulosta näkyy mukavasti muuallakin kuin siinä silmiesi edessä olevassa pape-ri-ssa.

Kevät jaksamisia toivottelee

Radikaalin pj. Mirva

